

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 37/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2021r. sygn. akt III K 144/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obróńca skazanego M. A. zaskarżył wydany wyrok łączny „w części co do punktu 1. części dyspozytywnej wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej” i na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:</p> <p>„rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w odniesieniu do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>społeczeństwa, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy jej wymierzaniu lub pominięcia czynników przemawiających na korzyść skazanego w toku odbywania kary pozbawienia wolności, prawidłowo przebiegającego procesu resocjalizacji, pozytywnej prognozy kryminologicznej właściwości i warunków osobistych skazanego, tożsamości popełnionych przestępstw, popełnienia kolejnych przestępstw w ścisłym związku czasowym.”</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniesiona przez obrońcę skazanego M. A. apelacja zasługiwała na uwzględnienie, jednakże generalnie nastąpiło to także z innych przyczyn niż te, które wskazane zostały w petitum środka odwoławczego. Doszło bowiem do obrazy przepisów prawa materialnego (w innym przypadku niż kwalifikacja prawna czynu) - tj. art. 4 § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności według nowego (aktualnego) stanu prawnego, obowiązującego od dnia 24 czerwca 2020 r. (art. 438 pkt 1a k.p.k.). W konsekwencji dostrzeżenie tego uchybienia implikowało, w powiązaniu z argumentacją obrońcy, wydaniem przez sąd ad quem orzeczenia o charakterze reformatoryjnym i odpowiednim obniżeniem wymierzonej wobec skazanego M. A. kary łącznej pozbawienia wolności.</p> <p>Na wstępie rozważań przede wszystkim zauważyć należy, że przedmiotowej</p>		

sprawie od początku niekwestionowana przez żadną ze stron była trafność określenia zakresu przedmiotowego postępowania, prowadzonego o wydanie wyroku łącznego w sprawie skazanego M. A. (vide pismo ZK w Potulicach z dnia 7 kwietnia 2021 r. dot. wydania wyroku łącznego - k. 5-7). Nie ma żadnego racjonalnego powodu do podważania prawidłowości ustaleń Sądu I instancji co do kar podlegających łączeniu, które in concreto obejmują dwa prawomocne skazania, a mianowicie: 1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt III K 308/18, za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 5 czerwca 2018 r. – na karę 15 lat pozbawienia wolności; oraz za przestępstwo z art. 191 § 2 k.k., popełnione w dniu 17 maja 2018 r. - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym w ww. wyroku orzeczono karę łączną 15 lat pozbawienia wolności; 2) wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 6 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV K 783/19 r., za przestępstwo z art.190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 3 stycznia 2019 r. - na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Rzecz jednak w tym, że Sąd I instancji błędnie wskazał w treści zaskarżonego wyroku, że zastosowanie mają przepisy ustawy karnej „w brzmieniu po zmianie wprowadzonej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r.” (vide punkt 1), a także w jego uzasadnieniu, iż skoro „(...) w obu wyrokach wymierzono kary pozbawienia wolności bez warunkowego

zawieszenia, ostatni wyrok zapadł w trakcie obowiązujących obecnie przepisów o karze łącznej i dlatego zastosowano te przepisy (str. 3 in fine uzasadnienia SO). Zatem Sąd i instancji całkowicie pominął treść art. 4 § 1 k.k. i nie dostrzegł, że zastosowanie winny znaleźć przepisy w brzmieniu sprzed zmian, które weszły w życie dnia 24 czerwca 2020 r., zaś uchybienie to – w przekonaniu sądu ad quem - mogło mieć i miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku łącznego.

Prima vista przypomnieć należy, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa

inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy (art. 4 § 1 k.k.). Powyższy przepis reguluje zasady prawa karnego międzyczasowego, rozstrzygając, którą z ustaw należy zastosować w razie zmiany ustawy po popełnieniu przestępstwa. Rzecz jasna wymiar kary łącznej w wyroku łącznym podlega również regulom określonym w art. 4 § 1 k.k. (zob. wyrok SN z 08.11.2011 r., IV KK 171/11, LEX nr 1044052). Słusznie stwierdzono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r. (V KK 211/14, KZS 2015/10/27), że kara łączna stanowi instytucję prawa karnego materialnego, stad jej orzekanie winno być rozpatrywane przez pryzmat reguły intertemporalnej zawartej w art. 4 § 1 k.k. Ocena względności powinna być odnoszona do wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym (zob. wyroki SN: z 07.11.2014, II KK 284/14, OSNKW 2015, z. 3, poz. 27; z 25.06.2014 r., II KK 139/14, LEX nr 1480321).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że skazany M. A. popełnił przestępstwa objęte wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2019 r. (sygn. akt III K 308/18) w dniu 17 maja 2018 r.

oraz 5 czerwca 2018 r., zaś przestępstwo objęte wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 6 sierpnia 2020 r. (sygn. akt IV K 783/19) popełnił w dniu

3 stycznia 2019 r. Wszystkie zatem przestępstwa popełnione zostały przed zmianami przepisów dotyczącymi kary łącznej, wprowadzonymi z dniem 24 czerwca 2020 r., na mocy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem

COVID-19 (Dz.U.2020.1086), jednakże ten ostatni wyrok (SR Szczecin - Centrum w Szczecinie w sprawie IV K 783/19) został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie IV Ka 1434/20 (k. 24). Przepis art. 81 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy stanowi, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Z przepisu art. 81 ust. 2 wynika natomiast, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Przywołane powyżej przepisy

przejściowe regulują zatem jedynie dwie sytuacje, a mianowicie: pierwszą - gdy wszystkie wyroki mające zostać objęte karą łączną (a dokładniej orzeczone na ich podstawie kary)

uprawomocniły się przed wejściem w życie rozważanej nowelizacji oraz drugą - gdy wszystkie wyroki uprawomocniły się po wprowadzeniu tej zmiany. Regulacje przejściowe nie obejmują jednak sytuacji, gdy zapadły dwa wyroki i jeden z nich uprawomocnił się przed, a drugi po 24 czerwca 2020 r. Taka zaś sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, albowiem przed wskazaną powyżej datą uprawomocnił się wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2019 r. (III K 308/18) a po tej dacie - wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 6 sierpnia 2020 r. (IV K 783/19). Jest zatem oczywiste, że w tego typu układzie procesowym zastosowanie winna znaleźć reguła określona w przepisie art. 4 § 1 k.k., na co zresztą trafnie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 października 2021 r. (I KZP 2/21, OSNK 2021, z. 11-12, poz. 44) wskazując, że przepisy art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19, nie wyłączają stosowania art. 4 § 1 k.k. w sytuacji, gdy tylko jedna z kar, których połączenie sąd rozważa w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego, została prawomocnie orzeczona do dnia 23 czerwca 2020 r. albo po tej dacie. Uzupełniająco można wskazać, że Sąd Najwyższy jasno też podkreślił,

iż przepisy art. 81 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o

dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 (Tarcza 4.0): mają w stosunku do art. 4 § 1 k.k. charakter przepisów wyjątkowych, czy inaczej mówiąc takich, które modyfikując ostatnio wymienioną regulację razem z nią współwyznaczają treść normy prawnej; zawierają zwroty jednoznaczne, które nie odnoszą się do kwestii łączenia prawomocnie orzeczonych do dnia 23 czerwca 2020 r. z karami prawomocnie orzeczonymi po tej

dacie; nie wyłączają stosowania art. 4 § 1 k.k. w sytuacji, gdy tylko jedna z kar, których połączenie sąd rozważa w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego, została prawomocnie orzeczona do dnia 23 czerwca 2020 r. albo po tej dacie (zob. postanowienie SN z dnia 10 marca 2022 r., V KK 46/22, LEX nr 3410151).

W świetle powyższego, w realiach przedmiotowej sprawy Sąd I instancji powinien zatem, stosowanie do dyspozycji art. 4 § 1 k.k., wnikliwie rozważyć, która z ustaw była dla skazanego względniejsza, nie zaś bezrefleksyjnie (i nietrafnie) przyjmować, że ponieważ „ostatni wyrok zapadł w trakcie obowiązujących obecnie przepisów o karze łącznej” to dlatego zastosowanie mają te przepisy (nowe). Stosownie do poprzedniej treści art. 86 § 1 k.k. stan prawny obowiązujący do dnia 24 czerwca 2020 r. pozwalał na wymierzenie kary łącznej w wysokości od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych do ich sumy,

jednakże obecna regulacja nakazuje wymierzenie kary powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (najsurowszej kary jednostkowej) do ich sumy. Różnie też przedstawia się kwestia możliwości łączenia kar już wykonanych i przepisy obowiązujące w okresie od 1 lipca 2015 r. do 23 czerwca

2020 r. stanowiły, że łączeniu podlegały jedynie kary podlegające wykonaniu (art. 85 §

2 k.k. w poprzednim brzmieniu), nadto obowiązywało wyłączenie z dawnego art. 85 § 3 k.k., wreszcie przepisy obowiązujące poprzednio stwierdzały, że podstawę kary łącznej stanowią kary lub kary łączne (art. 85 § 2 k.k.) zaś obecnie nakazują, aby podstawę kary łącznej stanowiły kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa (art.

85 § 1 k.k.). Należy przy tym od razu poczynić dwie uwagi, a mianowicie, po pierwsze - kary orzeczone wobec skazanego podlegały wykonaniu (żadna z nich nie została wykonana); a po drugie – wedle przepisów Kodeksu karnego wykonawczego początek wykonywania kary w stosunku do osoby pozbawionej wolności liczy się od

wprowadzenia kary do wykonania (art. 80a k.k.w.), rozpoczęcie wykonywania kary pozbawienia wolności następuje bowiem w chwili osadzenia skazanego w zakładzie karnym, a jeśli skazany jest osadzony już w zakładzie karnym z powodu tymczasowego aresztowania – z momentem uprawomocnienia się wyroku skazującego (zob. J. Lachowski, Komentarz do art. 85 k.k. [w:] V. Konarska - Wrzosek [red.], Kodeks karny. Komentarz, WK 2016). Rozumienie pojęcia czasu po rozpoczęciu a przed

zakończeniem wykonywania kary nie może zatem opierać się na wykładni rozszerzającej, ale rozumiane być powinno jako okres następujący po chwili, kiedy skazany rozpoczął odbywać karę orzeczoną wyrokiem. Z uwagi na powyższe względy możliwe było połączenie kar orzeczonych wobec skazanego M. A. w oparciu o poprzednie regulacje normatywne. Nadto, w przekonaniu sądu ad quem, znaczenie zastosowania regulacji określonej w art. 4 § 1 k.k. potęguje fakt, że Sąd I instancji uznał, iż właściwą karą będzie kara łączna 15 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności, a zatem orzekł ją w rozmiarze wyższym od najwyższej kary jednostkowej. Pominięcie zatem analizy niniejszej sprawy poprzez pryzmat art. 4 § 1 k.k., jako warunku dalszego procedowania (już w zakresie wymiaru konkretnych kar), stanowiło tego rodzaju uchybienie, które oczywiście nie musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, jednakże uchybienie to mogło mieć i miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Wskazać należy, że na podstawie art. 440 k.p.k. dopuszczalna jest zawsze zmiana orzeczenia poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami na korzyść oskarżonego, o czym świadczy użyty zwrot „zmienia na korzyść” (por. P. Hofmański [red.], Kodeks postępowania karnego, t. 2. 2011, s. 862-863; D. Świecki [red.], Kodeks postępowania karnego, Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022). Odczytując art. 440 k.p.k. w otoczeniu normatywnym art. 437 § 2 k.p.k. zd. drugie należy przyjąć,

że sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami na korzyść oskarżonego, tylko „jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości”, zaś w innych przypadkach zobowiązany jest do wydania orzeczenia merytorycznego (zob. D. Świecki [red.], Kodeks postępowania karnego, Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022; uzasadnienie wyroku SN z 07.11.2014 r., II KK 284/14, OSNKW 2015, z.3, poz. 27). W tym ostatni aspekcie warto zauważyć, że na potrzebę modyfikacji zaskarżonego wyroku w zakresie przywołania właściwej podstawy prawnej wyroku, poprzez przywołanie w niej przepisów prawnych obowiązujących przed zmianą, która weszła w życie w dniu 24 czerwca 2020 r. trafnie sygnalizował również prokurator podczas rozprawy odwoławczej.

Obrońca skazanego nie bez racji wskazał także (przywołując adekwatne

orzecznictwo – wyrok SA w Krakowie z 27.03.2013 r., II AKa 52/13, KZS 2013/6/82),

że celem kary łącznej jest również zapobiegnięcie sytuacji, w której skazany pociągnięty do odpowiedzialności karnej odrębnie za każde z popełnionych przestępstw, pozostających w zbiegu realnym, znajduje się w gorszej sytuacji z perspektywy wymiaru kary, niż sprawca, który za takie przestępstwa odpowiada w jednym postępowaniu.

Nadto skazany dopuścił się przestępstw z zbliżonym okresie czasowym, były one zbliżone rodzajowo, a przede wszystkim już

kara łączna, orzeczona w sprawie III K 308/18 SO w Szczecinie była bardzo surowa, dominuje ona w ocenie realiów

niniejszego postępowania o wydanie wyroku łącznego i już wcześniej orzeczono tę karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji (vide wyrok SO w Szczecinie z dnia 20

lutego 2019 r., III K 308/18).

Oczywiście przy wymiarze kary łącznej nie stosuje się przesłanek z art. 53 k.k. a z art. 85a k.k., a więc przede wszystkim ma ona realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do

skazanego, ale też uwzględniać potrzeby w zakresie kształtowania świadomości

prawnej społeczeństwa. W ramach tak opisanych celów racjonalnej „polityki karnej” mieszczą się także przesłanki, które zostały wypracowane w orzecznictwie sadowym, ukierunkowane zarówno na ocenę osoby sprawcy, jego cech osobowych i dotychczasowej linii życiowej, jak i analizę popełnianych przez niego przestępstw w ujęciu przedmiotowym (w tym np. zbieżność rodzajowa atakowanych dóbr prawnych, okresy czasu pomiędzy przestępstwami).

Wskazany w ww. przepisie katalog przesłanek wymiaru karu łącznej nie jest zatem wyczerpujący (zwrot „przede

wszystkim”) co oznacza, że w sytuacji, gdy kara łączna ma stanowić niejako podsumowanie dotychczasowej przestępczej działalności skazanego, oczywiste jest, że winna ona uwzględniać także stopień związku podmiotowo-przedmiotowego poszczególnych przestępstw. Dopiero bowiem łączne uwzględnienie wszystkich powyższych przesłanek i oczywiście

kar lub kar łącznych wymierzonych dotychczas i podlegających łączeniu, pozwala na prawidłowe ukształtowanie obecnie orzekanej kary łącznej. obrońca nie bez racji akcentuje, że obecnie skazany (tj. od momentu przyjazdu do Oddziału Terapeutycznego w ZK w Potulicach - SA) zmienił swoje zachowanie w warunkach izolacji. Jest ono teraz regulaminowe, skazany nie sprawia problemów wychowawczych, w gronie współosadzonych obecnie układa zgodne relacje interpersonalne, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, dba o czystość i porządek, utrzymuje kontakt z rodziną (ojcem) – k. 15. Powyższe argumenty wskazują zatem, że proces kształtowania prawidłowych postaw społecznych u M. A. zmierza w prawidłowym kierunku, aczkolwiek z pewnością wymagane jest tu dalsze, bardziej zdecydowane zaangażowanie się ww. skazanego (choćby w zakresie proponowanego programowego oddziaływania).

W konsekwencji Sąd Apelacyjny podzielił zapatrywanie autora apelacji, który wnioskował o ukształtowanie kary łącznej na zasadzie absorpcji. Wymierzona zatem

kara łączna 15 lat pozbawienia wolności w pełni uwzględnia pozytywne aspekty zmiany postawy skazanego M. A. i jego obecne zachowanie w jednostce penitencjarnej. Sąd odwoławczy, wydany wyrokiem reformatoryjnym, w swym głębokim przekonaniu, doprowadził od takiego ukształtowania kary łącznej pozbawienia wolności, że jest ona współmierna, sprawiedliwa i we właściwym stopniu uwzględnia dyrektywy wymiaru kary łącznej,

<p>a zatem uwzględnia aktualną potrzebę odpowiedniej represji karnej wobec M. A., realizowanej obecnie w warunkach Oddziału Terapeutycznego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego orzeczonej kary łącznej pozwoli na osiągnięcie wobec skazanego korzystnych efektów poprawczych i powinna spowodować, iż zrozumie on naganność swojego postępowania, a po wyjściu na wolność pokieruje swoim życiem w taki sposób, by ponownie nie naruszyć norm prawa karnego. Ponadto w należyтым stopniu jednocześnie respektują one potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca w apelacji wniósł o: „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji”, a nadto „zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego” oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przyczyny dla których uznano wniosek apelacji obrońcy za zasadny przedstawiono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że podstawie prawnej wymiaru kary łącznej wskazał przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zaś orzeczoną wobec skazanego M. A. karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 15 lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wszystkie zaprezentowane w powyższych rozważaniach sądu ad quem racje, spowodowały określoną korektę wyroku łącznego Sądu I instancji. W ten sposób zaskarżonemu wyrokowi temu został przywrócony praworządny charakter.</p>	
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt II	Reasumując, wszystkie zaprezentowane powyżej względy spowodowały, że Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., dokonał w zaskarżonym wyroku określonej	

	zmiany. W pozostałej części, nie stwierdzając innych uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 435, art. 439 § 1) utrzymał go w mocy, uznając ostateczne rozstrzygnięcie za trafne, słuszne i sprawiedliwe.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III i IV	<p>Orzeczenie o zasądzeniu na rzecz obrońcy z urzędu odpowiedniego wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skazanemu w niniejszym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, znajduje swoje uzasadnienie w przepisach art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2022.1184 t.j.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j.).</p> <p>Zwolnienie skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi Skarbu Państwa, spowodowane było uznaniem, że uiszczenie ich przez M. A., z uwagi na stan majątkowy i pobyt w izolacji penitencjarnej, byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe (art. 624 § 1 k.p.k.). W konsekwencji Sąd obciążył tymi kosztami Skarb Państwa.</p> <p>Mając na uwadze zaprezentowane powyżej względy, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.</p>

7. PODPIS
SSA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 144/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana